

[Arnth Jensen.]

års udsættelse, dog skal flytte eller nedrive husene, de huse, som de pågældende med afsavn har sparet sammen til, som de måske i det væsentligste selv har bygget, som de og hele familien har hæget om i en årrække, og hvor de i herlige sommerdage har hentet sundhed, hvilet ud og hentet fornyet styrke til kommende arbejdsdage.

Jeg henstiller derfor til den højtærede statsminister, hvis der ikke i loven findes beføjelser til helt at se bort fra disse overtrædelser, da at søge sådanne ændringer indført i loven, at ministeren får en sådan beføjelse, idet jeg gentager, at jeg kun ønsker denne bemyndigelse brugt, hvor det aldeles klart drejer sig om en uafvidende overtrædelse.

Man skal kende loven, siges der; javel, det skal man vel, men når en lov som denne, der jo berører alle ejendomme, som støder op til stranden, kun offentliggøres i statstidende og ikke engang i de lokale blade, end mindre ved anbefalet brev til disse strandgrundejere, gad jeg nok vide, hvor mange der egentlig har været klar over dette forhold, især da loven ikke berører de huse, der var bygget, før loven blev vedtaget. Jeg er endda vidende om, at en af de strandgrundejere, som nu er indfanget, først overtog sin ejendom året efter, at loven blev vedtaget, men hans skøde indeholder intet om, at denne servitut hviler på ejendommen. Jeg gentager derfor: vil man fremme forståelsen af naturfredningsloven, og vil man, at befolkningen skal forstå værdien af denne lov, så lad os se at få disse forhold ud af verden på en lempelig måde, og jeg gentager min henstilling til den højtærede statsminister om at optage hele dette spørgsmål til grundig overvejelse og om nødvendigt søge de ændringer indført, som skal til, for at spørgsmålet kan løses.

Når jeg nu her har nævnt et par områder, hvor efter min mening dele af administrationen har misforstået deres hverv på en, hvis vi skal sige det mildt, alt andet end heldig måde, ønsker jeg at udtale, at jeg hermed ikke på nogen måde retter angreb på administrationen i al almindelighed, tværtimod ønsker jeg netop på den foranledning, jeg her har, at fremhæve som min erfaring, at såvel i centraladministrationen som andetsteds i administrationen møder man for den langt overvejende dels

vedkommende en overordentlig forståelse og en udpræget beredvillighed til at få de forelagte spørgsmål løst på en både praktisk og for alle parter tilfredsstillende måde.

Når jeg har sagt det, må jeg desværre nævne endnu et område, hvor flere og flere landet over forbavses over de afgørelser, der træffes. Jeg tænker her på automobilfordelingen. Jeg ved godt, at det ikke er første gang, denne sag er fremdraget her i tinget, jeg ved også godt, at spørgsmålet har været på bane i denne samling; men selvom jeg er fuldtud enig med den højtærede handelsminister i, at man sikkert fra nævnets side stræber efter at foretage fordelingen så retfærdigt som muligt — og det er et yderst vanskeligt job —, er denne fordeling alligevel af en sådan art, at det, der foregår, ikke kan forenes med en almindelig, menneskelig, sund betragtning. Selvfølgelig kommer der en masse ansøgninger, som væsentligt er baseret på den fordel, der er ved at få tildelt en ny vogn, men når det gang på gang sker, at folk, som i deres erhverv er meget afhængige af en bil, får afslag, medens andre, for hvem det måske er ønskeligt, men ikke bydende nødvendigt at få en bil, får indkøbstilladelse, må man forstå, at den offentlige mening begynder at reagere. Det er det, der sker i dag i vid udstrækning, og det ønsker jeg at sige til den højtærede minister, og jeg føler det som min pligt som mine vælgeres repræsentant i mit valg-område at fremdrage disse forhold og om muligt få en ændring eller i hvert fald en tilbunds gående redegørelse for, hvilke linier man i virkeligheden følger ved fordelingen.

Der spørges gerne, om man har eksempler at opvise, når man taler om det på disse steder. Nuvel, selvom det ikke er behageligt, skal jeg nævne et. En sognepræst, der er kaldskapellan i en større købstad og sognepræst i et landsogn, har flere gange forgæves søgt om indkøbstilladelse, sidste gang var hans ansøgning attesteret og anbefalet af en lokalkendt mand og sågar af den højtærede kirkeminister. Han fik afslag, men samtidig fik en frue, der bor i samme by og som bifortjeneste har en honorarlønnet organiststilling i et andet landsogn, uden videre købstilladelse. Tror man virkelig, at nogen kan forstå, at præsten, der ikke blot har sit sogn og sin kirke at passe om søndagen, men som også på ugens hverdage har sine pligter derude og skal færdes på cykle